

Arrest

nr. 158 544 van 15 december 2015
in de zaak RvV x / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 7 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 18 november 2009, op 5 oktober 2010, op 20 mei 2011 en op 12 september 2011.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 maart 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 22 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2008 werd ingediend en op 18.11.2009, op 05.10.2010, op 20.05.2011 en op 12.09.2011 werd geactualiseerd door:

Volgens PP: D.(...), G.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

ook gekend als: C.(...) B.(...) G.(...), G.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Nepal

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Op 21.02.2011 werden er brieven verzonden naar de Gewesten teneinde het bekomen van een arbeidskaart B. Aangezien niet voldaan werd aan de voorwaarden gesteld in deze brieven, nam het Vlaams gewest dd. 26.05.2011 een weigeringsbeslissing. Bijgevolg kunnen de arbeidsovereenkomst dd. 21.10.2009 en dd. 04.10.2010, het attest van tewerkstelling dd. 08.07.2006, de loonfiches van de jaren 2006-2007 en de werkloosheidsbewijzen-arbeidsbewijzen (Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) geen grond voor regularisatie vormen.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 07.04.2005 in België verblijft; hij inmiddels contacten zou hebben opgebouwd in België; betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben zich in België te integreren en te leven met de Belgische gemeenschap; hij een appartement zou huren en hij regelmatig de huur zou betalen en hij in de beste verstandhouding zou leven met de huisbaas en met de medebewoners; hij de Nederlandse taal vanaf zijn aankomst in België zou hebben gestudeerd daar dit voor betrokkene een element zou zijn om zich nog beter te integreren in de Belgische maatschappij, wat wordt gestaafd met deelcertificaten van de module; betrokkene de noodzaak kende om een cursus maatschappelijke integratie te volgen, wat hij ook met succes zou gedaan hebben en wat wordt gestaafd met een aanwezigheidsattest voor de cursus maatschappelijke oriëntatie; hij geenszins zou wensen te profiteren van de Belgische samenleving; betrokkene overigens tewerkgesteld was op het ogenblik dat hij mocht werken, wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst dd. 21.10.2009 en dd. 04.10.2010, met een attest van tewerkstelling dd. 08.07.2006, met loonfiches van de jaren 2006-2007 en met werkloosheidsbewijzen-arbeidsbewijzen (Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) en hij de beste contacten met de Belgische gemeenschap zou onderhouden, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen en betrokkene bewijzen van zijn lidmaatschap bij de organisatie (...) aan het dossier toevoegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende betrokkene reeds op 26.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft, en hij zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene sinds zijn aankomst in België nooit problemen zou hebben ondervonden met anderen en hij ook nooit problemen zou hebben gemaakt met anderen, hetzij Belgen, hetzij vreemdelingen en hij overigens over een blanco strafregister zou beschikken en hij nooit een gevaar voor de Belgische openbare orde zou hebben betekend, dient opgemerkt te worden dat van

alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.04.2005, werd afgesloten op 22.03.2007 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 30.03.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zowel zijn eerste als tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het materieel motiveringsbeginsel. Verzoeker zet zijn middelen als volgt uiteen:

"Eerste middel

(...)

Doordat de motivering van de bestreden beslissing enkel verwijst naar de beslissing van het Vlaams Gewest van 26 mei 2011, waarbij de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart werd afgewezen Terwijl verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken er bij brief van 12 september 2011 van in kennis had gesteld dat er tegen deze weigeringsbeslissing administratief beroep was ingesteld door de werkgever En terwijl deze brief zich met zekerheid in het dossier bevindt, nu de aanhef van de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker op datum van 12 september 2011 zijn regularisatieaanvraag heeft geactualiseerd

Zodat niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing met alle voorliggende elementen rekening heeft gehouden, met name met het gegeven dat de weigeringsbeslissing van 26 mei 2011 geenszins definitief was

En zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepaling en van genoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

1.De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

(...)

Hoewel het hierboven geciteerde motief niet bijzonder duidelijk is, lijkt het aan te geven dat de bestreden beslissing is genomen omdat de arbeidskaart die door de werkgever (...) was aangevraagd, geweigerd werd door de bevoegde gewestelijke administratie.

Er wordt enkel verwezen naar de beslissing van 26 mei 2011.

Nochtans had verzoeker DVZ ervan in kennis gesteld, bij schrijven van 12 september 2011, welk zich in het dossier bevindt, dat er tegen deze beslissing administratief beroep was ingesteld door de werkgever.

2.Artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers bepaalt als volgt:

"Art. 9. De buitenlandse werknemer die wettig in België verblijft en wiens arbeidskaart wordt geweigerd of ingetrokken, alsmede de werkgever wiens arbeidsvergunning wordt geweigerd of ingetrokken, kunnen in beroep gaan bij de bevoegde overheid".

Het georganiseerd administratief beroep heeft devolutieve werking, zodat de beslissing waartegen administratief beroep wordt ingesteld, uit het rechtsverkeer verdwijnt en wordt vervangen door de beslissing van de beroepsinstantie (vaste rechtspraak van de Raad van State: bv. RvSt. arrest nr. 198.446 dd. 3 december 2009).

De procedureregels van het georganiseerd administratief beroep raken de openbare orde (RvSt. arrest nr. 207.316 dd. 13 september 2010).

3.Aangezien uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan opgemaakt worden of met het niet-definitief karakter van de beslissing van 26 mei 2011 rekening is gehouden, is de motivering niet draagkrachtig en zijn de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling en het genoemde beginsel geschonden.

Dat ook in graad van administratief beroep de arbeidskaart werd geweigerd, doet daaraan niets af. Het blijkt immers niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis had van de beslissing van de Vlaamse Minister voor het Tewerkstellingsbeleid dd. 11 januari 2012.

Die laatste beslissing is trouwens niet definitief, want er werd desbetreffend door de werkgever annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State, beroep dat nog steeds hangende is.

Het eerste middel is gegrond.

Tweede middel

(...)

Doordat de bestreden beslissing motiveert dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is Terwijl de bestreden beslissing vervolgens de voorwaarden van dezelfde instructie toepast op het dossier van verzoeker, met name voor wat betreft de voorwaarden van criterium 2.8.B, waarbij wordt gesteld dat ten gevolge van de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest dd. 26 mei 2011 de door verzoeker voorgelegde arbeidscontracten geen grond voor regularisatie vormen

Zodat de motivering van de bestreden beslissing op een essentieel punt (de toepasselijkheid van de instructie van 19 juli 2009) tegenstrijdig is

En zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde wetsbepaling en van genoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

De motivering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig voor wat betreft de toepasselijkheid van de instructie van 19 juli 2009 op het dossier van verzoeker.

Verbatim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit niet zo zou zijn. Hiermee wil de gemachtigde van de Staatssecretaris blijkbaar tegemoet komen aan de door hem geciteerde arresten van de Raad van State, die genoemde instructie zouden "vernietigd" hebben.

Anderzijds worden de voorwaarden van het criterium 2.8.B van meergenoemde instructie blijkbaar wel onderzocht. Verwezen wordt immers naar de brief van 21 februari 2011 waarbij verzoeker werd gemachtigd om een arbeidskaart B te laten aanvragen door zijn werkgever. Ook wordt verwezen naar de beslissing van het Vlaams Gewest dd. 26 mei 2011 waarbij de gevraagde arbeidskaart geweigerd werd.

De instructie die niet meer van toepassing zou zijn, wordt derhalve toch nog toegepast op het dossier van verzoeker. Dit is tegenstrijdig. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig en schendt de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling en het genoemde beginsel.

Het tweede middel is gegrond."

2.2.1. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De inhoudelijke kritiek op de tot uiting gebrachte motieven zoals deze door verzoeker naar voor wordt gebracht in zijn middelen wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid aldus een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de

aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4. In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

2.2.5. In zijn eerste middel brengt verzoeker een kritiek naar voor die is gericht tegen de motivering in de bestreden beslissing waarbij de door hem voorgelegde arbeidsgerelateerde documenten niet worden weerhouden als voldoende grond om hem de verblijfsmachtiging toe te kennen. In deze motivering geeft verweerder aan dat hij weigert verzoeker de verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van werk, omdat het in casu bevoegde Vlaams Gewest op 26 mei 2011 weigerde voor de voorgenomen tewerkstelling in België een arbeidskaart B – oftewel een officiële goedkeuring hiervoor – af te leveren. Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met deze motivering, waar hierin enkel wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid van 26 mei 2011 aangaande de afgifte van een arbeidskaart B, terwijl hij aan verweerder op 12 september 2011 een schrijven richtte waarin hij meedeelde dat er administratief beroep werd aangetekend tegen voormelde beslissing. Verzoeker stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden *“(…) met het gegeven dat de weigeringsbeslissing van 26 mei 2011 geenszins definitief was.”*

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het schrijven van verzoeker van 12 september 2011 waarin hij het bestuur meedeelde dat zijn werkgever een beroep instelde tegen de beslissing van het Vlaams Gewest van 26 mei 2011 tot weigering van de afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart. Dit schrijven staat immers uitdrukkelijk vermeld bovenaan de bestreden beslissing in de opsomming van de stukken waarmee verzoeker zijn aanvraag heeft aangevuld. De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker op voldoende duidelijke wijze toe er kennis van te nemen dat verweerder van mening was dat verzoeker de verblijfsmachtiging op grond van werk diende te worden geweigerd omdat het in casu bevoegde Vlaamse Gewest weigerde voor de voorgenomen tewerkstelling in België een arbeidskaart B uit te reiken, en dit ongeacht de beroepsmogelijkheden die tegen deze laatste beslissing nog openstonden of hangende waren. De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker toe kennis te hebben van de reden waarom hem de verblijfsmachtiging in België op grond van werk niet werd toegekend, hetgeen kan volstaan opdat hij op nuttige wijze zijn beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing kan aanwenden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in zijn actualisatie van 12 september 2011 het bestuur meedeelde dat zijn werkgever administratief beroep instelde tegen de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B en het bestuur verzocht de uitslag van deze beroepsprocedure af te wachten en dat hij thans zelf aangeeft dat dit administratief beroep nog voor het nemen van de bestreden beslissing – met name op 11 januari 2012 – werd afgewezen, zodat ook niet blijkt dat verzoeker er enig belang bij heeft thans te stellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte niet zou blijken dat rekening werd gehouden met het door hem in voormelde actualisatie aangebrachte gegeven.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding waar daarin wordt gesteld dat op 26 mei 2011 door het Vlaams Gewest een beslissing werd genomen tot weigering van de afgifte van een arbeidskaart B. Het administratief dossier bevat zo een beslissing van het Vlaams subsidieagentschap voor werk en sociale economie van deze datum waarbij de aanvraag voor de afgifte van een arbeidskaart B werd geweigerd.

Er kan daarnaast ook niet worden vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk handelende door reeds over te gaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing terwijl voormelde beslissing van 26 mei 2011 nog niet definitief was geworden. De Raad merkt zo op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen is gebonden. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat een beroepsprocedure tegen de weigering tot afgifte van de arbeidsvergunning en -kaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing

die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Dit blijkt alleszins ook niet uit het ter zake door verzoeker aangehaalde artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

Ter terechtzitting gevraagd naar de uitkomst van de beroepsprocedure bij de Raad van State tegen de weigering van de afgifte van de arbeidsvergunning en -kaart, geeft verzoeker ten overvloede ook niet aan dat deze procedure een voor hem gunstige afloop zou hebben gekend. Aldus blijkt andermaal niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn betoog. Ingeval van nietigverklaring van de thans bestreden beslissing blijkt zo immers niet dat het bestuur zou dienen vast te stellen dat wel degelijk is voldaan aan de gestelde voorwaarde van de voorlegging van een arbeidskaart B opdat verzoeker op grond van een voorgenomen tewerkstelling in België de verblijfsmachtiging kan verkrijgen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door de bestreden beslissing te nemen op een ogenblik dat de beslissing van het Vlaamse Gewest van 26 mei 2011 tot weigering van de afgifte van de arbeidskaart B nog niet definitief was.

2.2.6. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd, waar er enerzijds wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is terwijl anderzijds wel de in deze instructie opgenomen voorwaarden voor wat betreft het hierin opgenomen criterium 2.8.B worden toegepast.

De Raad stelt allereerst vast dat verweerder in de bestreden beslissing terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker doelt door de Raad van State werd vernietigd en er bijgevolg geen toepassing meer van kan worden gemaakt.

De Raad stelt vervolgens vast dat voormeld criterium 2.8.B van de vernietigde instructie voorzag in de toekenning van een verblijfsmachtiging voor de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indiende binnen de 3 maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, die een duurzame lokale verankering in België kon aantonen, die sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België had en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegde dat aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen, op voorwaarde dat het dossier werd aangevuld met een positief advies, afgeleverd door één van de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B of met een dergelijke arbeidskaart.

Het betoog van verzoeker als zou verweerder in de thans bestreden beslissing alsnog de voorwaarden vervat in voormeld criterium toepassen – op basis waarvan een tegenstrijdige motivering wordt afgeleid – kan evenwel niet worden aangenomen. Er blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing nog een toepassing maakte van voormeld criterium van de vernietigde instructie of de verschillende door verzoeker ingeroepen verblijfsgronden afwijst enkel omdat niet is voldaan aan een of meerdere van de voorwaarden zoals deze waren opgenomen in voormeld criterium 2.8B. Verzoeker gaat aldus volledig voorbij aan de afzonderlijke motivering die het bestuur heeft voorzien betreffende de verschillende ingeroepen verblijfsgronden – zoals werk, de duur van het verblijf in België, de elementen van integratie, artikel 8 van het EVRM, het gegeven dat verzoeker in België nooit problemen zou hebben gehad met anderen en hij een blanco strafblad heeft en de duur van de asielprocedure – en die geenszins kunnen worden herleid tot een blijvende toepassing van voormelde instructie. Het enkele gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing de ingeroepen verblijfsgrond dat verzoeker zal kunnen worden ingeschakeld op de Belgische arbeidsmarkt niet weerhoudt omdat voor deze voorgenomen tewerkstelling door de bevoegde gewestelijke overheid geen arbeidskaart B werd afgeleverd, terwijl de voorlegging van de arbeidskaart B ook één van de voorwaarden was voor de toepassing van voormeld criterium 2.8B, volstaat nog niet om vast te stellen dat verweerder in de bestreden beslissing zelf alsnog bij de beoordeling van verzoekers verblijfsaanvraag toepassing heeft gemaakt van dit criterium.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er sprake zou zijn van een tegenstrijdige motivering in de bestreden beslissing wat de toepasselijkheid van de (criteria van de) vernietigde instructie betreft. In zoverre verzoeker aangeeft dat uit de stukken van het administratief dossier alsnog zou blijken dat het bestuur is nagegaan of hij voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie benadrukt de Raad dat hij thans enkel de wettigheid van de thans bestreden beslissing beoordeelt en wordt herhaald dat uit de motivering van deze beslissing op zich niet blijkt dat nog toepassing wordt gemaakt van de vernietigde instructie waardoor een tegenstrijdige motivering van

deze beslissing niet kan worden vastgesteld. Niettegenstaande het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het eerdere schrijven van verweerder van 21 februari 2011 blijkt op zich ook niet dat de inhoud van dit schrijven als dusdanig deel uitmaakt van de motivering van de thans bestreden beslissing of dat dit eerdere schrijven afbreuk doet aan voormelde vaststelling dat uit de motivering van de bestreden beslissing zelf niet blijkt dat hierin nog toepassing wordt gemaakt van de vernietigde instructie. Er blijkt niet dat dit betoog van verzoeker vernag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers betoog laat verder ook niet toe vast te stellen dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar het bestuur het toekennen van de verblijfsmachtiging op grond van een voorgenomen tewerkstelling in België afhankelijk maakt van de uitkomst van een onderzoek door het in dit verband bevoegde gewest of voor deze tewerkstelling een arbeidsvergunning en -kaart kan worden afgeleverd. De Raad wijst in dit verband ook op de regelgeving zoals deze in België bestaat voor de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en op de door verzoeker in dit verband voorgelegde arbeidsovereenkomst die uitdrukkelijk bepaalt dat deze slechts een aanvang neemt van zodra hiervoor een arbeidskaart B is afgeleverd.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.8. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS